

26 **เวลาที่ทัศน**
Point of View

Live

หากวันหนึ่งต้องเผชิญหน้ากับความตายพร้อมที่จะจากไป หรือยังมีห่วงพันนาการมากมายเหนียวรั้งเอาไว้จนเรารู้สึกกลัวตาย ดังนั้นการเรียนรู้เรื่องการใช้ชีวิตเพื่อเผชิญหน้ากับความตายได้อย่างสงบ ถือเป็นภาระระดับจิตใจให้เข้าสู่ภพภูมิที่ดีกว่าเดิม ด้วยเหตุนี้เราจึงสมควรที่จะเตรียมตัวรับความตายแต่เนิ่นๆ ในขณะที่ยังมีเวลาอยู่ไม่ปล่อยให้ความตายนำชีวิตไปสู่วิกฤตหรือห้วงแห่งทุกข์

If one day we must encounter death, are we ready to go or do we still have bonds holding us back until we are afraid to die? Therefore, the learning of life to face with death peacefully is the mental elevation to a better world. We should be prepared to face with death very soon while we still have time and do not let death lead life to crisis or suffering.

ปล่อยวางชีวิต เพื่อที่จะเผชิญในสิ่งที่เกิดขึ้นในปัจจุบัน คนที่ยังยึดติดกับยิ่งสูญเสีย หากเมื่อปล่อยกลับได้มาหรือได้เพิ่มขึ้น หนังสือเล่มนี้พูดถึงบทเรียนชีวิตในหลายแง่ เขาแบ่งเป็นหลายภาค หลายบท โดยเริ่มต้นจากการค้นพบตนเอง มีตัวอย่างที่น่าสนใจคือยายคนหนึ่งบอกว่าคนในชีวิตเหมือนขนมเค้ก ในชีวิตเราต่างแบ่งต่างผ่าเค้กออกไปชิ้นหนึ่งให้พ่อแม่ ชิ้นหนึ่งก็ให้ลูก อีกชิ้นหนึ่งก็ให้หลาน อีกชิ้นหนึ่งก็ให้คนรัก และหลายคนก็พบว่าเมื่อถึงยามแก่เฒ่าปรากฏว่าไม่เหลือเค้กสักชิ้นให้กับตัวเองเลย ไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใคร แต่คุณยายบอกว่าฉันรู้ว่าฉันเป็นใคร และเมื่อรู้ว่าเป็นใครก็พร้อมจะตายได้ ปัญหาของคนส่วนใหญ่ก็คือไม่รู้ว่าตัวเองเป็นใครไม่สามารถจะค้นพบตัวเองได้ก็เลยกลัวตายไม่รู้ว่าตัวเองมีศักยภาพที่ตรงไหน จึงไม่สามารถที่จะค้นพบสิ่งที่เป็นแก่นสารในตัวเองและยังรู้สึกโดดเดี่ยวอ้างว้างและกลัวความตาย การค้นหาสิ่งที่สำคัญที่สุดในชีวิตให้พบ และตระหนักว่าชีวิตเรานั่นผลัดผ่อนไม่ได้ ไม่ควรเสียเวลากับเรื่องที่ไม่จำเป็น ลองนึกดูว่าเรามักนึกถึงและทำงานด่วนที่ไม่สำคัญก่อนหรือไม่ ที่สำคัญคือ**จะรู้จักและเข้าใจบทเรียนชีวิตได้ ต้องรู้จักการค้นพบตัวเองให้ได้เสียก่อน** ถ้าชีวิตเปรียบเหมือนมหาวิทยาลัยหลักสูตรหรือโปรแกรมการสอนที่สำคัญที่ต้องมีในมหาวิทยาลัยชีวิตนี้คือ **หลักสูตรที่ชื่อว่า “ความสูญเสีย”** พูดอย่างหนึ่งก็คือว่า คนเราจะเติบโตได้มันต้องผ่านการสูญเสีย ความสูญเสียในแง่หนึ่งมันเหมือนกับสิ่งที่สร้างเราให้เติบโต เขาบอกว่าความสูญเสียมันเหมือนกับกองไฟที่มันขวางเราเอาไว้ เราจะไปถึงข้างหน้าได้เราจะข้ามไปฝั่งข้างหน้าได้เราต้องผ่านกองไฟนั้น หากอ่านหนังสือเล่มนี้ให้ตื่นอกจากเกิดกำลังใจ เกิดแรงคิดแล้ว เรายังพร้อมรับการเผชิญกับความสูญเสียเผชิญกับความทุกข์ได้เพราะได้ทำสิ่งที่สมควรทำครบถ้วนแล้ว เรียกว่าเป็น**ผู้พร้อมทุกขณะ**”

ท่านต่อมา **คุณช่อผกา วิริยานนท์** ได้พูดคุยตามสไตล์คนกันเองอย่างสนุกสนานและแฝงด้วยแง่คิด ได้กล่าวเกี่ยวกับเรื่องนี้ว่า “การที่เราได้มีประสบการณ์ในช่วงชีวิตของคนที่มีลมหายใจเหลืออยู่น้อยมันเข้มข้นนะคะ แต่สำหรับอู๊ (ขออนุญาตพูดแบบกันเองค่ะ) คงพูดในมิติของตัวเอง ที่ว่าเราจะคิดกับชีวิตเราอย่างไร ณ วันนี้อยู่สักชีวิตสอน

One piece is for our parents, one for our kid, one for our grandchild, one for our lover. Many find that when old, there's no piece left for them. They don't know who they are. But this grandmother knows who she is and when knowing that, she's ready to die. The problem of most people is that they don't know who they are and can't find themselves, so they're afraid of death. They don't know where their potential is, unable to find their essence and feel lonelier. They fear death. Finding the most important thing in life and realize that our life can't be procrastinated and we shouldn't waste time on the unnecessary. Just think that we usually think of and work on the urgent work before the important one. What's important is to **know and understand life lesson. We must know how to find ourselves.** If life is compared to a university, important curriculum or **instruction program is the one called “loss”.** In other words, one can grow only through loss. Loss in one sense is like what grows us. They say that loss is like an obstructing fire. To move forward and cross to the other side, we must go through the fire. Carefully reading this book can create willpower and thinking tips. We're prepared to face with loss and suffering because we can completely do what we should have done. **We're ready at all times.”**

The next participant, **Miss Chor-phaka Viriyanon** informally talked in an entertaining style but concealed with ideas. She said, “My experience with those with fading breaths is very intense but for me, I will talk about it from my dimension. What I think about life? Right now what life has taught us? From what others have seen and the reality of life, it's clear that more than half of my life is in the colorful world of actress and MC. In this business, one must be famous, beautiful, distinguished and good; otherwise, we won't have money. In the past 5 years of my life, I've touched with another dimension of life. That is **learning of life with value rather than with price.** This

อะไรนะคะ ในแง่ของภาพที่คนอื่นเห็นและในความเป็นจริงของชีวิตมันก็ชัดเจนนะคะว่าเกินครึ่งหนึ่งของชีวิตอู๋ จะอยู่ในโลกแสงสีเสียงเป็นดาราเป็นพิธีกรอยู่ในวงการนั้นะคะ ก็ต้องดัง ต้องสวย ต้องเด่น ต้องดี ไม่งั้นไม่มีตั้งก็ใช้ถูกไหมคะ ในช่วงชีวิตอู๋สี่ห้าปีมานั้นนะคะ ได้เข้ามาสัมผัสในมิติอีกมิติหนึ่งนั่นคือ **การเรียนรู้ชีวิตที่มีคุณค่ามากกว่าเรียนรู้ชีวิตที่มีราคา** เพราะว่าในโลกที่เราเป็นอยู่ คงไม่ใช่เฉพาะอู๋คนเดียวจะนะคะ ชีวิตมันถูกกำหนดด้วยราคา เพราะว่าเราอยู่ในโลกทุนนิยมเราจะไปเปลี่ยนให้ชีวิตมันเป็นแบบเหมือนเป็นจินตนาการ ไม่รอดนะคะ คือ อู๋คิดว่าถ้าจะถ่ายทอดในวันนี้ มุมมองเรื่องชีวิตสอนอะไรสำหรับข้อพาก็คือ **ชีวิตสอนให้เรายู่กับสิ่งที่เราเป็น** อย่างในเพลงของคุณกมลลา ลูโกศล ที่ว่า **“...อยู่ที่เรียนรู้ อยู่ที่ยอมรับมัน ตามความรู้สึก จิตใจเราให้ทัน อยู่กับสิ่งที่ไม่ใช่สิ่งที่ฝัน...”** การได้ใช้ชีวิตที่เหลืออยู่อย่างมีคุณค่าและปราศจากพันธนาการใดๆ ดิตยี่ต้นคือปรัชญาที่แท้จริงแต่คนเรามักจะลืม... ลืมเพราะมันมีสิ่งทีสำคัญกว่าให้ได้เรียนรู้ อู๋มีชีวิตรอยู่กับความเป็นจริง ความเป็นจริงก็คือดิฉันยังไม่ศรัทธาถึงขั้นจะบวช เพราะฉะนั้นดิฉันก็จะไม่ละทิ้งบ้านช่อง จะไม่ทิ้งรถ จะไม่ทิ้งตำแหน่งงานนะฮะ เพราะว่าดิฉันก็ต้องผ่อนบ้านอยู่ก็ควรจะเป็นคนดี ไม่ควรจะทำเอ็นพีแอลให้แบงก์ใช้ไหมคะ เพราะฉะนั้นก็จะทำงานหาเงิน ดิฉันก็จะไม่ละทิ้งชีวิตแบบนี้ แต่ดิฉันจะอยู่กับมันโดยไม่เป็นทาสมันได้ยังไง ยอมรับนะคะว่า วันนี้ชีวิตมันยังติดกับอยู่ นะคะ คือชีวิตมันก็เป็นไปตามกรรมนะ คุณทำอะไรคุณก็ได้ อย่างนั้น เราก็ต้องรับผลของการกระทำของเรา ถ้ามัววันนี้มันเป็นอย่างนี้จะอยู่ยังไง จะใช้ชีวิตอย่างไรให้มีค่า ไม่ใช่สักๆ แต่ว่าให้มันมีราคา การเผชิญจะทำให้เรามีกำลังใจที่จะกลับไปมองมัน คุณแม่คันสนีย์สอนดิฉันว่า **ทุกข์มีไว้ให้เห็น ไม่ได้มีไว้ให้เป็น** สังเกตไหมคะ ตอนเด็กๆ มีความสุขทุกวันยิ่งโตความทุกข์ยิ่งเพิ่มขึ้นนะคะ เจอเรื่องในชีวิตมากขึ้นชีวิตมันก็มีสุขน้อยลงนะ อู๋คิดว่ายิ่งเราต้องอยู่ในโลกของธุรกิจ ที่มันเป็นโลกของวัตถุนิยม ยิ่งต้องเพิ่มความเข้มแข็งในแง่ของจิตวิญญาณ เพื่อให้รู้ว่าตนเองมีจุดยืนอย่างไรและควรใช้เวลาที่เหลืออย่างไร ต้องฝึกการเฝ้าดูตัวเอง ฝึกฟังคนอื่น ฟังนักปราชญ์ ผู้รู้ อย่างเปิดใจนะคะ โลกเราจะกว้างขึ้น เห็นมากขึ้น รู้มากขึ้นเข้าใจโลกมากขึ้น เมื่อถึงปลายสุดของชีวิต

is because in this world, it's not me only, life is priced. We live in the capitalism world. We can't change life as our imagination. If so, we won't survive. I think that to transfer the perspective today - what life has taught me, it is like this. Life has taught us to live with what we are. **Like in the song of Mrs. Kamala Sukosol that says, “It's up to learning and accepting if. We keep up with our feeling and mind. Live with what we have, not what we dream of.”** Spending the rest of our life in a worthwhile manner and without any bonds is a real philosophy. But we usually forget because there's other important thing to learn. I live with reality. The reality is that I don't have enough faith to get ordained. Therefore, I won't leave my house, my car and my position. I still have to pay installments for my house so I must be good. I shouldn't create NPLs for bank, right? Therefore, to make money, I won't leave my life but how to live without being slave to it. I admit that life today is still trapped. Life is according to the karma. You get what you did. We must bear the fruits of our actions. Asked how to live a worthwhile, not a valuable life if today is like this. To face it will create willpower to look back. Nun Sansanee taught me that **misery is for us to see not to be.** Have you noticed that in childhood, we're happy? The more grown-up, the more suffering. The more life has faced, the less happy. I think that the more we're in business world, the materialism world, the stronger we must be in our spirit to know where our standing point is and how to spend the remaining time. We must train to watch ourselves, listen to others, scholars with open mind. Our world must be wider. We must see more, know more and understand the world more. At the end of life, we will know how to spend the remaining life. The Tsunami event has made me feel even more. This is what Phra Paisal said...Learn from the loss. Everything in the world is uncertain, remaining and ending. We're all clinging to it and don't let go. Faced with this

เราจะรู้ว่าควรใช้ชีวิตที่เหลืออย่างไร ยิ่งเหตุการณ์ลึนามิที่ผ่านมา ยิ่งรู้สึกมากๆ ค่ะ นี่แหละค่ะที่ท่านไพศาลว่า คือ การเรียนรู้จากการสูญเสีย ทุกสรรพสิ่งในโลกสุดท้ายมันก็อนิจจัง ตั้งอยู่และจบลง เราต่างเป็นผู้ยึดมั่นถือมั่นไว้ ไม่ยอมปล่อยให้อะไรไป พอเจอเหตุการณ์นี้ยิ่งรู้สึก เรื่องความตายค่ะ นึกถึงเล่นสุดท้าย ถึงเวลานั้นสิ่งที่เคยไม่ยอมปล่อย มันปล่อยได้เอง เพราะฉะนั้นตอนนั้นจึงหาจังหวะที่จะปล่อยมันลงนะค่ะแล้วจะเรียนรู้ว่าชีวิตสอนอะไรเรา ใช้ชีวิตได้ โดยไม่ให้อะไรตายทั้งเป็นไงคะ อย่างตอนนั้นเราก็ทำได้ไม่ต้องเดี๋ยวค่ะ ไม่ต้องรอให้เห็นโลงศพค่ะแล้วค่อยหลั่งน้ำตา เราไม่ต้องรอให้ความตายเข้ามาใกล้เรา จึงจะเห็นคุณค่าของสิ่งต่างๆ รอบข้าง เห็นคุณค่าของการให้อภัยการมีน้ำใจต่อกัน หนังสือเล่มนี้ให้ตรงนี้ค่ะ แล้วเราจะซึ่งค่ะว่า **ชีวิตนั้นสั้นจริงๆ ค่ะ**

และท่านสุดท้ายที่ร่วมเสวนาค่ะ คือ ผศ. นพ. เต็มศักดิ์ พึ่งรักมี คุณหมอผู้ทำงานดูแลผู้ป่วยระยะสุดท้ายคล้ายกับผู้เขียนสองท่าน จึงเป็นผู้ที่มีประสบการณ์โดยตรงได้กล่าวว่า “ในระหว่างที่ได้อ่านหนังสือเล่มนี้ ก็ได้คิดไปด้วยมีเหตุการณ์อะไรหรือเปล่า ที่เราได้รับจากคนไข้ แล้วก็เราได้เรียนรู้อะไรมาบ้างจากชีวิตเราครับ บทแรกที่ว่าด้วยการรู้จักตัวตนที่แท้จริงเป็นบทที่ลึกที่สุดครับ เริ่มถามกับตัวเองก่อนครับว่าเป็นหมอมานาน 20 กว่าปีแล้ว รู้จักตัวตนที่แท้แล้วหรือยัง จากวิชาชีพที่เป็นหมอมันเป็นวิชาที่สร้างความพิเศษ บางคนเรียกว่า เป็นอหังการแห่งวิชาชีพครับ เรายิ่งกว้างครับ คนที่เป็นหมอจะมีประสบการณ์คล้ายกันคือ อยู่ข้างหน้าตลอด คือเรียนเก่ง ถูกยกย่อง พอเรียนหมอบจบมาแค่อะลิสบักๆ ก็มีคุณค่าคุณนยาขมมือไหว้ มีแต่คนเกรงใจ คุณหมอรับคุณหมอขา และผมเองพอจบเป็นหมอเฉพาะทางด้านรักษาโรคมะเร็ง โรคที่หนักลวอย่างนี้พอเรารักษาเขาหายได้ คนไข้ให้ข้อมือทวมหัวเลยครับ บอกผมว่าเขาได้ชีวิตใหม่ ตัวเราเริ่มพองเลยครับเริ่มรู้สึกเป็นเทวดาหรือเปล่า ทำเริ่มไม่ติดดินครับ ยิ่งเป็นอาจารย์แพทย์ ยิ่งโก้ ยิ่งเก่ง แขนเริ่มกาง ตัวเริ่มลอยครับ แต่ชีวิตก็มีจุดพลิกผัน เมื่อสองปีก่อนผมได้รางวัลอาจารย์ตัวอย่างของมหาวิทยาลัย หลายคนคงคิดว่าตอนนั้นผมน่าจะหาอะไรได้ใช้ไหมครับ แต่กลับเป็นช่วงชีวิตที่แย่มากที่สุดครับ งานมันเยอะเหลือเกิน หงุดหงิด ลูกน้องก็ทำงานไม่ได้ตั้งใจเลยครับ จนต้องขอพักร้อนยาว เรียกว่าไปสงบปลิดอารมณ์ วันที่กลับมาทำงานเป็นวันที่มหาวิทยาลัยจัดงานเลี้ยงแสดงความยินดีกับคนที่ได้รับรางวัลผมเข้าไป

event, I feel more about death. I think about the last straw. Then what we don't let go can go by itself. Therefore, now find the moment to let go and learn what life has taught us. Spend our life not as a living dead. Right now, we can commit good deeds now, not in a while. Don't wait until we see the coffin to cry. We don't have to wait for death to get close to us to realize the value of surroundings. We must realize the value of forgiveness and generosity. This book has given us this and we will appreciate that **life is really short.**”

The last discussion participant was Asst. Prof. Dr. Temsak Phuengrasami, a doctor who takes care of the last-phase patients. Like other two speakers, with direct experience, he said, “While reading this book, I was thinking whether there's any event I had from patients and what we learned from our life. The first chapter on knowing our true self is the most profound. I started to ask myself that over 20-year of being a doctor, do I know my real self? As a doctor, which is a special creation subject, some call the wonder of profession, we're more arrogant. Doctors will have similar experiences. That is being upfront all the time; they study well; they're praised. After graduation, at around 20 years old, old people pay respect to them. People are considerate, bowing them. I myself graduated as a cancer specialist. With this fearful disease, when we can cure it, patients would pay me a high respect, telling me they've got a new life. We're arrogant, floating and feeling like an angel. When becoming a doctor teacher, we're even more arrogant. However, life has its turning point. Two years ago, I was awarded a model teacher of the university. Many may think that at that time, I should have flown but it's the worst time of life. I've got a lot of work and got upset. My subordinates could not work as I wished. I then took a long vacation to pacify myself. The day I got back to work, the university held a congratulations party for the awardees. I visited a patient. What I saw was a female patient who lied still in bed, waiting for her death. On her side was an old

ดูคนใช้รายหนึ่งภาพที่เห็นเป็นภาพคนใช้ผู้หญิงนอนนิ่งบนเตียงเพื่อรอความตายของตัวเอง ที่ข้างๆ มีคุณแม่แก่มาก นิ่งๆ เงียบๆ มือข้างหนึ่งจับมือลูกสาวไว้ ตรงนั้นผมได้เห็น จุดสิ้นสุดของชีวิต จุดสิ้นสุดของความดี ความเก่งทั้งหลาย ผมถามตัวเองว่าชีวิตเราต้องการอะไร ตอบได้ทันทีครับ ตอนที่เรากำลังจะไป เราต้องการแค่คนที่รัก อยู่กับเราเท่านั้นเอง ไม่ต้องการครับรางวัล ความเก่งกาจของหมอ ช่วงสุดท้ายของผู้ป่วยเขาต้องการแค่ความรู้สึก ตรงนั้นเท่านั้นจากเรื่องนี้ สอนผมครับว่า การเป็นหมอเห็นชีวิตมากมายทั้งเกิดทั้งดับ แต่ก็ไม่ได้เรียนรู้อะไรเท่าไร ถ้าเราไม่สนใจตรึกตรองหรือใส่ใจมองมัน อีกประเด็นที่หนังสือเสนอได้ชัดคือเรื่องความรักกับความโกรธ ความโกรธผมมีประสบการณ์เยอะครับ เพราะโกรธง่าย ก็พยายามจัดการกับมัน แทนที่เคयरู้สึกเฉยๆ โหมโท ก็พยายามเปลี่ยนเป็นเมตตาแทน เมื่อมีโกรธก็จะมีเรื่องของความรู้สึกผิด ไม่มีใครหรอกครับไม่เคยทำผิด ผิดแล้วหาทางแก้ไข หรือไม่ก่อนอื่นอีก หรือไม่ก็ขอโทษอีกฝ่าย แต่ในคนใช้ระยะสุดท้ายเขาไม่มีโอกาสทำครับ เพราะอยู่ในโรงพยาบาล ผู้เขียนเขามีมิติเรื่องจิตวิญญาณ มีความเข้าใจชีวิตพยายามถ่ายทอดจนเห็นว่าชีวิตนั้นมันไม่มีอะไร ไม่มีใครไม่ตาย ถ้าเราสามารถเห็นตรงนี้ก็ผ่านไปได้ สุขความสงบและเกิดปัญญาที่มีสติ ก็ช่วยให้เราไปอีกฝั่งของชีวิตได้ ชีวิตของคนที่มีเวลาเหลือน้อยมีสิ่งที่จะต้องทำก่อนอื่นคือ การทำให้ใจสงบกล้าเผชิญกับทุกสิ่ง กับการจัดการสิ่งค้างค้ำใจ ความรู้สึกให้หมดไป” กล่าวโดยสรุปแล้วการรู้จักชีวิตปัจจุบันเท่ากับเรารู้จักต้อนรับความตาย และรู้จักการใช้ชีวิต อยู่อย่างมีสติ ไม่ประมาท ค้นหาสิ่งสำคัญหรือแก่นของชีวิตให้พบและลงมือทำเสียแต่วันนี้ “วันนี้” คือช่วงเวลาที่เราเป็นเจ้าของ ส่วน “พรุ่งนี้” ไม่มีใครรู้ว่าตัวจะได้เห็นหรือไม่ ที่แน่ๆ ก็คือหากเราเริ่มเสียแต่วันนี้ แล้วเราจะไม่เสียดายที่ไม่ได้ทำอะไรชีวิตไว้ซึ่งวันพรุ่งนี้เสียแล้ว ท้ายสุดขอฝากเรื่องเล่าว่า ครั้งหนึ่ง เคยมีคนถามนักพรตผู้หนึ่ง ด้วยคำถามว่า “ท่านครับ ท่านคิดว่าท่านจะทำอะไรบ้าง หากจะต้องตายภายใน 3 วัน?” ท่านตอบว่า “เราก็ทำอย่างที่ทำอยู่ทุกวันนี้แหละ” คุณล่ะ พร้อมจะตอบอย่างนักพรตท่านนี้แล้วหรือยัง? เพราะชีวิตของเราแต่ละคน ไม่สามารถกำหนดเป็นสูตรสำเร็จที่ตายตัวได้ แม้กระทั่งเวลาที่เหลือของลมหายใจ

mother, sitting still and quiet, holding her daughter's hand. There I saw the end of life, virtue and ability. I asked myself what our life needed. I can immediately answer that while we're leaving, we only need the one we love with us. We don't need rewards or the expertise of a doctor. In the last phase of patients, they need only that feeling. This story teaches me that being a doctor sees a lot of lives, both born and dead but we don't learn much, if we don't care to think about it.

Another issue clearly presented by the book is love and anger. As for anger, I have a lot of experiences because I'm easily pissed off. I've tried to manage it. Instead of being upset and angry, I've tried to be compassionate. When angry, there'll be guilt. No one has done no wrong. When doing wrong, try to fix it or not to repeat it or apologize to the other side. However, for last-phase patients, they have no chance to do so because they're at the hospital. The author also has the spiritual dimension. He understands life and tries to transfer that life is nothing. No one can avoid death. If we can see this, we can get through it to peace and conscious wisdom. This can get us through another side of life. The lives of those with less time have things for their priority. That is to be peaceful and courageous to face with everything and get rid of the remains in the feeling.” In conclusion, knowing the present life is knowing how to welcome death and knowing how to live with consciousness without negligence. Search for the important or the essence of life and take action today. “Today” is the period we own while “tomorrow” no one knows whether he will see. **Certainly, if we don't start now, we will regret not doing it when life has no tomorrow.** Finally, I would like to recount that once a religious man was asked, “Sir, what will you do if you will die in 3 days?” He answered, “I'll do like what I do everyday.” What about you? Are you ready to answer like this religious man? Because our life is not a ready made formula, even the remaining time for our breath.